

tænkelighed ved at tage disse Arealer for deraf at lave en Forsøgsstation, om der i den Tid, der nu er gaaet siden i Fjor, er kommet Anmodning om, at denne Sag skal standses; og at der skal gøres ny Tilbud fra Steder, som med nogen Rimelighed kunne antages at være bedre egnede dertil end de, som nu ere foreslaaede. Hvis dette var Tilfældet, vilde jeg ogsaa finde, at det var klogt og heldigt, at Sagen blev saa nøje undersøgt, som det var muligt, men er der intet fremkommet i den Retning, saa finder jeg det paa den anden Side ikke saa lidt betænkeligt paa det nuværende Tidspunkt at standse Sagen og gaa til ny Overvejelser saadan paa blot og bar Grund uden at have noget Grundlag at gaa frem efter. Thi det er jo klart, at skulle vi nu til at have ny Overvejelser, tage mod ny Tilbud, gaa til ny Undersøgelser osv., vil det forhale Sagen, og saa faa vi den ikke gennemført i Aar. Men ikke alene det, men man kan ogsaa befrygte, at det vil bevirke, at Sagen bliver halet ud i en lang uoverskuelig Fremtid. Ja, det kunde endogsaa tænkes, at det kunde føre til, at vi kunne faa noget helt andet, som ikke en Gang vilde være saa heldigt for vest- og midtjydske Forhold som det, der nu her er foreslaaet.

Ved slige Begunstigelser fra Statens og Lovgivningsmagtens Side er det gerne saaledes, at Jyderne komme sidst. De komme først med, naar andre Egne i Landet allerede have været fremme og have haft det i længere Tid, som Jyderne søge om. Det er ogsaa Tilfældet med dette her. I saadanne Tilfælde er det ikke sjældent, at Jyderne ofte maa vente. Noget andet er det paa andre Omraader, hvor det personlige og private Initiativ skal gøre sig gældende. Thi her overdriver jeg neppe, naar jeg siger, at der komme Jyderne ikke i sidste Række, der ere de tidt og ofte i første Række. Jeg skal saaledes blot minde om vore Andelsforetagender, de ere dog komne først fremovre i Jylland. Men der er nu adskillige Ting, som man ikke selv kan føre frem, som vedrøre det materielle og kulturelle, men hvor man maa henvende sig til Staten og have dens Støtte, og her er en af de Opgaver, hvor man maa have Statens Støtte, fordi vi ikke selv kunne magte den. Der er mange Opgaver ovre i Jylland, med Hensyn til hvilke man med en vis Berettigelse kan sige, at vi staa meget tilbage for de andre Landsdele. Jeg skal ikke her nævne dem, det har jeg ikke Lov til, men jeg skal blot sige, at der er en

Del af disse Opgaver. Her er nu en, som vi sætte særlig Pris paa at faa gennemført, og hvor jeg gerne vilde bede Lovgivningsmagten om at tage fat og gennemføre denne Sag, saa vi kunne faa en Forsøgsstation i en nær Fremtid. Jeg ved, at den højtærede Landbrugsminister er venlig stemt overfor Sagen, og naar vi kunde naa til Enighed derom, tror jeg ogsaa nok, at den rigtig snart vilde blive gennemført. Jeg har ganske vist ikke fuldt ud været fornøjet med, hvad der er sket, det har jeg ogsaa udtalt, men jeg ser saaledes paa det nu, at der kan være Fare ved at bringe Sagen ud til en ny Undersøgelse, vi kunne let derved forvrøve Sagen, og det vilde jeg nødig være med til.

Da jeg nu har Ordet, er der ogsaa en anden Sag, som jeg gerne vilde dvæle ved med et Par ganske korte Bemærkninger. Under Nr. 42 i Betænkningen findes omtalt en Sag, der ogsaa har stor Interesse for os Vestjyder. Det er et Forslag om en Bevilling paa 30,000 Kr. til Opdyrkning af de jydske Heder. Det ser rigtignok noget mærkeligt ud, at dette Forslag er stillet netop af de ærede Medlemmer, som have stillet det, og at Forslaget ikke er tiltraadt af den øvrige Del af Udvalget. Men vi ere jo nu vante til at faa Forslag frem herinde, som ere af den Beskaffenhed, at man ikke skal tage Hensyn til det, der staaar ordret i Forslagene, men derimod til det, som er Tanken i det, som egentlig er Forslagsstillernes Hensigt. Det kunde jo være, at de ærede Forslagsstillere have en helt anden Hensigt med dette Forslag end det, der staaar her paa Papiret, der jo ser saa særdeles tiltalende ud for os Jyder, der repræsentere Kredse, der have store Hedearealer. Jeg ved nu ikke, om dette Forslag skal tages i Analogi med de Forslag, som ere komne frem paa førnævnte Maade, thi da kan jeg godt forstaa det, men ellers har jeg noget ondt ved at forstaa det. I alt Fald kan man ikke sige andet, end at man maa paa-skønne, at de ærede Forslagsstillere have fremsat det, og det var lidt rørende at bemærke den Varme, hvormed det blev motiveret fra de Herrers Side. Vi ere endelig ikke vante til at høre saadanne Udtalelser og møde en saa varm Sympati. Naar der tales om Landbruget, tales om Gaardmænd, Husmænd og Landarbejdere, er det ikke saa sjældent, at vi høre en Tale i modsat Retning, endogsaa tidt med meget haarde Ord, som blive slyngede ud mod de Folk. Det er altsaa glædeligt, at vi ere naaede dertil, at de Herrer noget